

Μωαμεθανοί και μη Μωαμεθανοί

Κώστας Ζ. Γιαννός

Οι Άγγλοι, όσα χρόνια είχαν υπό κατοχή την Κύπρο, προστάτευαν και προωθούσαν αυθεντικά και σκανδαλιστικά το «Μουσουλμανικό στοιχείο» του νησιού. Εφαρμόζοντας πιστά το δόγμα της πολιτικής τους «ΔΙΑΙΡΕΙ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΥΕ», καθιέρωσαν ισοπολιτεία του «Μωαμεθανικού στοιχείου» και του Κυπριακού Ελληνισμού και αποκαλούσαν τους Έλληνες της Κύπρου «Μη Μωαμεθανούς». Στη συνέχεια μετανόμασαν τους «Μωαμεθανούς» σε Τουρκοκύπριους και τους «Μη Μωαμεθανούς» σε Ελληνοκύπριους. Με το τρόπο αυτό, δημιούργησαν το Κυπριακό πρόβλημα, που κατέληξε στη σημερινή τραγωδία, της μαρτυρικής Μεγαλονήσου.

Χαρακτηριστικό είναι το πιο κάτω σχόλιο της Εφημερίδας «ΕΥΑΓΟΡΑΣ» της Λευκωσίας, ημερομηνίας 7 Νοεμβρίου 1896, με τίτλο «ΜΩΑΜΕΘΑΝΟΙ ΚΑΙ ΜΗ ΜΩΑΜΕΘΑΝΟΙ» που παραθέτουμε αυτούσιο, όπως δημοσιεύθηκε τότε, γιατί, με τολμηρό τόνο και έξοχο ρητορικό τρόπο, δίνει την Ελληνική απάντηση, στους Άγγλους αποικιοκράτες.

«Πρώην της Νήσου Μ. Αρμοστής, γράφων περί των κατοίκων αυτής, διέκρινε τούτους εις Μωαμεθανούς και μη Μωαμεθανούς. Τοιούτο υπέμνησεν ημάς, το τελευταίον τεύχος της Επισήμου Εφημερίδος της Κύπρου, εν ω μόνοι οι Μωαμεθανοί εκλογείς, ονομάζονται δια του ονόματος του θρησκευματος ή της εθνικότητος αυτών και ουδείς τούτου φθόνος, οι δ' άλλοι εκλογείς, οι ασυγκρίτως πολυαριθμότεροι, οι αναμφισβήτητα ιστορικά και εθνολογικά δικαιώματα κεκτημένοι επί της χώρας, οι προοδευτικότεροι και μάλλον φορολογούμενοι, αυτοί παραμένουσι, προ της βρεττανικής αλαζονείας, ανώνυμοι και χαρακτηρίζονται μόνον, δια της προς τους Μωαμεθανούς αντιθέσεως, ως μη Μωαμεθανοί ή κατά συγκατάβασιν Ελληνόφωνοι. Άλλοι αρνητικοί ορισμοί, μέγα πολλάκις έχοντες

πλάτος, καταντώνσιν αδρίστοι όλως και ασαφείς και τοιούτος τυγχάνει, ο του μη Μωαμεθανού. Αγνοούμεν δ' ένεκα τούτου, εις τίνα φυλήν κατατάσσουσιν ημάς, οι κυρίαρχοι μας. Των πόλεων και κωμών τα γεωγραφικά ονόματα, των πεδιάδων και των ορέων, των ακρωτηρίων και των κόλπων, των ποταμών και των ρυάκων, ο ουρανός και το έδαφος όλον της Νήσου, η γλώσσα των κατοίκων αυτής και τα εθνικά χαρακτηριστικά, όλα εν συναυλία βοώσι το εθνικόν όνομα και μία έτι λείπει φωνή θεσπεσία, ίνα το βεβαιώση, των όπλων η βροντή!»

Της σκλαβιάς πορτοκαλιά

Φουντωνη πορτοκαλιά
μέσ' τη γη τη σκλαβωμένη
μας κοιτά από μακριά
όπου είναι ριζωμένη.
Πικροκλαίει στη σκλαβιά
Με το δάκρυ το πικρό της
θα γενούνε ζουμερά
πορτοκάλι απ' το χυμό της.
Τώρα είναι μακριά
Δεν μπορεί πια να τα φέρει
και σε πρόσωπα γνωστά
με χαρά να τα προσφέρει.
Τούτο μέσα της γεννά
την πικρία και το δάκρυ,
που σκορπιέται μακριά
στης γης όλης μας τα μάκρη.
Τη δική της μυρωδιά
από τ' άνθια τ' ακριβά της
μας τη στέλλει εδώ ξανά
αψηφώντας τα δεσμά της.
Και τ' αγέρι που φυσά
μέσ' απ' τα πυκνά κλαδιά της,
σα δροσιά μας κουβαλά
το πολύτιμο άρωμά της.

Γιώργος Κοκής